

Дощото дѣте.

Разказъ

Стойчо е ученикъ. Той е училъ за много нѣща, училъ е и за ползата, що ни принасятъ птичкитѣ, ала нищо не му е повлияло, въ смисълъ да стане по-добъръ. Това най-добрѣ се вижда отъ слѣдната Стойчева постѣпка, която азъ ще разкажа прѣдъ малкитѣ читатели на „Българче“, за да видятъ какъвъ е Стойчо.

На край селището е Стойчевата къща. Покрай тѣхния дворъ тече бѣбливо поточе, което денемъ и нощемъ пѣе своята нескончаема пѣсенъ посрѣдъ гжститѣ върби, що кичатъ брѣговетѣ му. Току до самитѣ брѣгове на поточето се простира Стойчевата хубава и обширна градина, посадена съ разни овошки. Прѣзъ една хубава пролѣтна утрина Стойчо отиде въ градината. Роякъ пчелици летѣха отъ цвѣтъ на цвѣтъ и събираха медъ, пѣстрокрили пеперудки и безъ брой мушици гъмжеха изъ въздуха, а татъкъ изъ гжсталака долиташе кършната пѣсенъ на славея; горѣ въ небесата трепкаше съ крилцата си